

УДК 929Ґец+7.071.1-054.72(044.2)

ОДНА З ТЕК МОГО АРХІВУ: ЛЕВ ҐЕЦ

Сергій Білокінь

На матеріалах листування з живописцем, графіком і музейником Левом Ґецом (1987–1971), що жив і діяв у чужинському культурному середовищі, відтворено його засади щодо каталогізації власної творчої діяльності, а також забезпечення мистецької спадщини.

Ключові слова: мистець, музейництво, культурна спадщина.

Based on the correspondence of painter and museum expert Lev Gets (1987–1971), there is a reconstruction of his principles of ensuring his own artistic heritage and cataloging his own creativity, a creativity of Ukrainian artist who lived and worked in the alien cultural environment.

Keywords: artist, museology, cultural heritage.

З колишнім січовим стрільцем, відтак живописцем, графіком і музейником Левом Ґецом* я познайомився зовсім випадково, але маю кілька десятків його листів і чимало дотичних матеріалів. Теку з його документами, яку його вдова надіслала мені до Києва, я передав до Наукових архівних фондів рукописів та фонозаписів ІМФЕ. З неї, по суті, почалося наше знайомство.

У червні 1967 року Л. Ґец написав мені, дев'ятнадцятилітньому студентові, приязного листа: «Вельмишановний Друже! 23. VI. 1967 В. Касіян переслав до мене матеріал, писаний Вами про мене. Вірно [Ви] випрацювали, а список з ґазет це тільки уламок із 900 рецензій, яких є у 11 мовах. Чи не могли б написати мені, до чого готуєте цих кілька речень» і т. д. Повернувшись із Білогородки, де я перебував на розкопках, я відписав, що ті рядки, що переслав йому до Кракова Василь Ілліч, писав сам Ґец сорок років тому історикові мистецтва Федорові Ернсту, і лист зберігається у його фонді. А сам, повідомляв я краківського митця, студію життя й спадщину Георгія

Нарбута. Чимало оригіналів останнього не повернулися назад після лляпцізької виставки 1914 року, тож мене цікавить, чи не відомі йому нарбутівські оригінали за кордоном. А ще мене цікавило, поляком чи українцем вважає себе він сам.

Ґец, безумовно, зрадив: «Вельмишановний Друже! – писав він мені, – Приємно довідатися, що по довгих роках і безмежних катастрофах лист мій до Федора Ернста заховався і служить історії.

«Графіки Нарбута не знаю, де поділися. Виставляв я з Нарбутом в Берліні, Римі і Львові, Празі і Парижі – всюди там, де організував виставки АНУМ. І мені теж раз пропали роботи. На всі виставки були критики і їх мож [на] знайти у архівах, оскільки такі заховались. Деякі маю у себе.

«На запит, де себе я зараховую – чи до Польщі, чи України, треба знати, що цілий свій вік зараховую себе до українців разом з мистецтвом. Виставляв я в десяти народах, але все як українець. Зараз в Польщі признаю себе українцем, але належу до «Związku Polskich Artystów Plastyków», бо

* Кузик Кость. Лев Ґец // Український календар 1986. – Варшава: Укр. суспільно-культурне т-во, б.р. – С. 142–153.

АРХІВ

такий тепер порядок. Такий сам і у Вас, де Жиди, Укр[аїнці], Рос[іяни], Турки і Татари творять одну організаційну групу і – творять зачаровану Україну. Все ж таки поляки ні разу не врахували мене між своїми, бо знають, що подаю себе українцем, в хаті панує моя рідна мова, жінку маю з Гуцулії і творимо ми у Кракові Україну без огляду на те, що діється в Ізраїлі... – Може, напишете, скільки Вам років, при чому працюєте і яка Ваша спеціальність».

Для епістолярного жанру наші часи – доба очевидного занепаду. Ми не листуємося: знімаємо телефонну рурку і вже все знаємо. По телефону знайомимося, вирішуємо важливі справи, про щось довідуємося, любимося.

Ґец любив епістолярій. Як же ж: у телефонному дроті звук вигасав тієї самої миті, – листи залишалися, а він був музейником, заснував у Сяноку музей «Лемківщина». Писав: «Пишу сотки листів по цілому світі... Вони різні, залежить від сил і настрою... Хотів би всіх серцем огорнути, і не все вдається. До Вас молодих апель, аби робили ліпше від мене. Ваші статті ховаю і жду дальших... Як бачите, світ рухливий, і я мушу скоро писати, аби не остати позаду» (11.VIII.1970). «Правду пишете, що пишу по 3–4 письма, аби дістати ледви півкартки відповіді» (20.IX.1969).

До листування Ґец ставився дуже серйозно і, як і в кожній іншій справі, вимагав методичності й тягlostі. Коли зв'язок листовний на якийсь тиждень завмирав, він сварився і вчив: «Не подібне то до Сергія, аби без причини так довго мовчав. Чи добре, чи зле – треба писати про все і не проривати листування» (26.VII.1971). «А тепер як далеко дійшли з Нарбутом? Чи друкуєте нове в етнографічному журналі? Про все трохи треба написати, аби Сергій не пропадав в темні дня» (15.II.1970).

Сам надсилав часом по дві листівки за день: «Не думайте, що забув Вас. Хто раз вписався у Ґеца, то не легко вимазується» (2.II.1971). Писав він свої листи не в безвість, а щоб відкладалися в архіві як культурний здобуток. Запитував: «Скільки-то листів маєте від мене? Буде цього добра – спора тека?» (1.I.1971). Довідавшись,

скільки саме, зрадив: «Думаю, що так багатий матеріал мало котрий маляр Вам доручить» (1.XII.1970).

У ці папери сивий маляр вкладав частку душі: «Не пам'ятаю, аби виконував я працю без запалу, огню, любовної жаги аж до того листа і листів, які пишу до Вас» (11.VIII.1970).

Цілком природно, що матеріали листування за 1945–1970-ті роки він опрацював у картосхемі, позначивши ті міста, з якими листувався. Тут були: Київ, Чернівці, Снятин, Москва, Сеймчан, Пряшів, Відень, Рим, далі Курітіба, Філадельфія, Рочестер, Чикаго тощо (13.XI.1970). Я маю серйозну підозру, що листування з Сеймчаном у Східному Сибіру провадилосся передусім для того, щоб розширити його картосхему.

Утім, і до впорядкування своєї кореспонденції Л.Ґец привносив емоції. В ідеалі архівісти мали б опрацьовувати все до останньої листівки, бо з неї майбутній дослідник може довідатися про факт знайомства певної особи, як також про те, що того року людина ще жила.

Розміри помешкання не дозволяли мистцеві зберігати всі його папери. Ті листи, що були, на його думку, важливіші, він збирав до альбомів. Решта йшла до великих картонних коробок. Улітку 1969 року наша студентська група тиждень пробула в Кракові, і я п'ять днів провів у свого знайомого. Він навчав: «Ви працюєте у якійсь структурі, фіксуєте певні акції (вечори чи виставки) у газетних нотатках, тоді робите їхній огляд – так наростає культура».

Я подивився – у тих коробках траплялися листівки від діячів видатних і знаменитих. Критерії відбору були, очевидно, якісь інші. Поскаржившись на брак площі, журился, що дві чи три такі коробки мусив знищити.

Одержавши якомсь захопленого листа від незнайомого польського інженера, якому дуже сподобався його альбом «Старі майданчики», Ґец запропонував йому в подарунок усю свою спадщину. Переляканий інженер більше не озивався.

Л.Ґец мріяв передати зібрані матеріали на Україну й багато разів звертався до всіляких установ, зокрема до львівського му-

зею, аби надіслали до нього когось із працівників по його збірку й архів. Байдужість музейного керівництва тяжко його вражала, і він писав до Львова все розпачливіші листи: «Прийдеться комусь жалувати, що прогайнували таку можливість, де Л.Ґец дає квартиру, харч і опіку за те, аби хто із музею українського мистецтва у Львові викопав цілий маєток мистецький маляра Лева Ґеца. Кому запис зробити, коли нікого нема з роду?.. [...] знайте, що буде вина Ваша, бо – автор писав, просив, кланявся... Любі друзі! Коли Л.Ґец пише Вам – то – роздумав добре і думав дійсно добре – але... Бувайте здорові!.. Зачинаю 75 років на чужині». Лейтмотивом Ґецових листів проходить тема: «Зійду з землі з роздертим серцем, що діточок своїх мистецьких залишаю незабезпечених!»

До періодики Ґец ставився особливо. Він і сам вряди-годи друкував статті в газетах і все життя неослабно стежив за всім, про що повідомляли інші. У Кракові Ґец показав мені два грубі томи витинків із західноукраїнської періодики міжвоєнних років, наглухо забороненої в Україні. Думаю, було цим фоліантам затишно у спеціально пошитій для них брезентовій сумці. А для дослідника-нонконформіста це був би справдешний скарб. (Про часи війни тоді не йшлося.) Вирізувати із свіжих газет усе, що стосувалося мистецтва, було, зрештою, не тяжко. І як передбачав старий музейник, з кожним роком зростала й вивищувалася наукова вартість його витинків. Робити так дозволяли собі, мабуть, далеко не всі його сучасники, хто вмів читати й передплачував пресу. Донині такі матеріали збереглися хіба в лічених книгозбірнях. А тут уже було вибрано з тих раритетних видань усе «мистецтво» і кожний витинок точно атрибутовано. На його двох томах можна було написати не одну студію – без мороки й без клопоту. Це було чудо зростання культурного капіталу.

З-поміж рясного газетного матеріалу найповніше було представлено публікації, що стосувалися його самого. Він розповідав: «Збираю голоси преси про мій ювілей, радію словами і збільшую свою збірку но-

вими статтями. Все це дає радість, певність незмарнованих літ і надію на будуче. Ваша стаття побільшить мої альбоми» (8.III.1971). А одного разу, розохотившись, надіслав мені колосальну бібліографію – «Спис рецензій, згадок в пресі, тижневиках, книжках, радіо і телевізії про Льва Ґеца від 1915 до 1971 року» (11.XI.1970). Містилося у цьому списку, на його 11 аркушах дрібного письма, 886 позицій – з обох боків у дві колонки. Не знаю, скільки часу він витратив на цю марудну роботу, методично й акуратно виконану. Щось було в його натурі, коли на півдорозі не спинився. Зіракси були підконтрольні, і було їх небагато навіть у Польщі. З Кракова 1969 року я привіз копію статті Вадима Павловського про Українську державну Академію мистецтв із філадельфійських «Нотаток з мистецтва» (1968. Ч. 7). Він заніс до якоїсь крамнички свій примірник журналу, який надсилав йому Петро Мегик, і дав панні кульочок цукерок.

Мабуть, крім усього іншого, мистець мав слабкість до бібліографії. Про неї цікаво говорив його великий друг В.Касіян: «Бібліографія – важлива наука: тут не можна брехати» (наївний, наївний метр!). Переглядаючи свою працю, Ґец мав би почувати задоволення й гордощі: «Може, дістанете заворот голови. Ото відписані сторінки з моїх XIII книг. Є того ріжного матеріалу багато. Є теж примір, як треба працювати кожному мистцеві» (11.XI.1970). І за кілька днів: «Отож переписав 800 позицій з моєї книги, попідчеркував титули газет зеленим, а що важніше червоним. Якщо вчитаетесь – побачите, як рік за роком працюю, як видно події, ріжні справи, війну, тюрми і смерть і – як двигаюсь угору. Побачите міста світу, імена тих, що пишуть, і як паду і знов дряпаюсь (?) догори» (14.XI.1970).

Газети й журнали, де писали про нього, Ґец діставав по кілька примірників. Потім кожному міг дати доказ своєї активності. Старі витинки він шанував, попереджаючи: «Це вже не до набуття витинки з газет. [...] Сьогодні посилаю порученого листа з 23 газетними нотатками. Треба на них уважати, аби не пропали, бо їх не здобудеш більше. До підбудови праці про одного чоловічка, може, вистане» (19.X.1970).

АРХІВ

Мистець усвідомлював, що газети – специфічне історичне джерело, і можуть бути цікавими не тільки або й не стільки якістю свого змісту, часто-густо не вельми показною, як самим фактом свого виникнення. Схильний до зорової наочності й статистики, він уклав таблицю: котрого року в кількох публікаціях ішлося про нього. Його голос підвищувався, коли він декламував: у 1957, 1967 по 1970, 1934–1961, 1962–1952, 1968–1950. В інших місцях голос – навпаки – завмирав, і рука диригента теж падала: 1953, 1954, 1955 – нуль, нуль і нуль! У нього виходила конкретна картина: «Виконана тут статистика показує, скільки літ треба працювати, аби зауважили мистця і людину. Хіба не буде вона тяжка до відчитання» (11. XI. 1970).

Мабуть, цю доказовість своєї активності й популярності мистець у своїх витинках цінував найбільше, бо змістом він часто легковажив: «Пишіть, Сергію, про саму річ і мою працю без дня уродження і року. Майже всі статті згадують за кожним разом: Л. Гець уродився і т. д. Поза днем мого уродження сама вода» (27. V. 1971). Як тут не пригадати, що психологічно близький до нього Касіян ставився до голосів критики дещо подібно. Показуючи раз лайливу еміграційну статтю про себе (на цілий розворот!), він з філософським спокоєм промовив: «Зрештою, байдуже, що там пишуть. Аби писали!»

Нагромаджуючи свій архів, Л. Гець збирав до нього речі часом цілком несподівані: «Чи немає у Вас значка поштового з 50-річчя УРСР? Потрібую один – але найгарніший – до моїх збірок. Я не збираю марки, а тільки по одній із дуже важних істор[ичних] подій – до сторінки у моїх споминах п. н. “Це діялося за мого життя”» (26. XI. 1967).

Останні роки життя малярева шталюґа стояла без ужитку. Картин було повне помешкання. Мистець мучився тим, що не мав, де все те подіти. Розумів, що даліше малювання не мало сенсу. У такі страшні часи, яких не хотілося б нікому побажати, Гець увесь віддався своїм паперам: «В мене істна канцелярія або уряд... пишу і пишу!» (18. III. 1970). Треба визнати, однак, що у своїх писаннях він усе ж лишався мистцем.

Був, може, надто емоційний, непоміркований: «Писати буду, доки буде настрої. Як вогонь мене опустить, тоді шкода висилюватися» (25. IX. 1970).

Моменти апатії зрідка справді його навідували: «Відлетіла охота писати спомини. Світ шаліє. Думки мішаються. Спокою не видно. Мої друзяки викинчуються. Залишаюся сам на чужині» (2. II. 1971). «Зараз я не дуже спосібний до праці. Думаю, досить написав Вам, і ніхто не має стільки матеріялу, що Ви, Сергію. Я вже загубив міру і не знаю, що Вам писати» (27. V. 1971). Одного разу він надіслав мені довгий список осіб, з ким він стикався в різні роки: І. Франко, О. Новаківський, І. Труш, К. Студинський, М. Менцінський і десятки інших: «Побіч вимінених було багато інших, але їх не можна рахувати впливовими і заслуженими» (14. XI. 1969). Дещо пізніше до списку надійшли додатки. Зазначені прізвища інтригували, і до Кракова летіли прохання конче писати за тими списками спомини. У 75-літнього майстра такі пропозиції ентузіазму не викликали: «Не знаю, як це зробити з Вами щодо моїх контактів з людьми. Розумію, що не можете їх відчувати, а мені нудно описувати сцени і сценки. Якби був спокій і НАСТРІЙ, то, може, оповідав би про кожного зосібна. [...] Мені бракує терпцю аналізувати часи і людей» (22. XII. 1970). Може, він любив писати лише про себе? А тут 7 грудня ми ховали на Берківцях Аллу Горську.

Л. Гець явно страйкував. До Кракова летіло: «Я запитав Вас про акад. Кирила Студинського, й Ви подали нотатки з довідника, хоча для подання тих відомостей не треба бути Левом Гецом... Ви повідомляєте, що не пишете “про Студинських. Це належить до істориків”». Але **за чим** вони писатимуть?! Поза собою ніхто нікого не знає, й усі Ваші спомини про Крушельницьку чи Мишугу суть спогади про Вас одного» (16. XI. 1970). Мистець відповідав: «[...] писати про других, описувати їх і т. д. не думаю. Студинський і Крушельницька, Ковжун, Новаківський це люди знані, і я даю тільки знак, що отерся, або відворотно, з ними. Певне – я можу начеркнути, наскільки я мав діло з проф. Левинським і другими.

СЕРГІЙ БЛОКІНЬ. ОДНА З ТЕК МОГО АРХИВУ: ЛЕВ ҐЕЦ

Буде це два коротких речення, і далі повинен цікавитись собою – як іду через бурі, війни, школи, в'язниці, лікарні, академії, музеї...» (25. XI. 1970). Щоправда, я таки вимучив з нього розповідь про Левинського. Це була історія з часів першої російської окупації про пошуки замуrowаних у Святому Юрі таємних документів митрополита Андрея.

Далі я уточнював, що, зрештою, «не про них треба писати, а про Ваші контакти з ними. Оце й є те, чого недолічуємося» (5. XII. 1970). Здається, того вечора мені зателефонувала пані Оріся Стешенко: «Убили Аллу!» Почалися страшні дні, почався новий історичний період.

На жаль, Ґец був занадто заглибленим у мистецтво. Він мріяв, щоб про нього більше друкували, адже це йшло у славу його любої вітчизни: «[...] Дзешинський писав за моїм проводом і своє зробив. Мені ходило, аби хтось із поляків сказав слово» (22. V. 1971).

За статтю Ришарда Дзешинського та іншими матеріалами 5–6 лютого я написав статтю про сяноцький період Ґеца «Героїзм музейника». Автора похвалено такими словами: «Поки що я д[уже] вдоволений з Вашої праці, і буде це дійсно перша праця наукова. Блудів я не зауважив» (18. III. 1971).

Але свою статтю я надіслав не лише до Кракова, а й до Львова найближчій, як я знав, Ґецовій помічниці в музеї «Лемківщина» Ірені Добрянській, з якого виявилось, що «блуди» таки були: «Запевнюю Вас, що т. Ришард Дзешинський не є в курсі діла, і не належало б

покликатись на його зовсім не вірні звідомлення. Впрочім, це сам Л. Ґец може Вам посвідчити» (19. IV. 1971).

Молодий мрійник після такого листа пригальмував. Мрійникові старшому, навпаки, почала уявлятися присвячена йому нова книжка (першу написав Павло Ковжун): «Хочу брати живу участь у Вашій праці, тому радив робити теку, збирати і укладати все, не думаючи про скорий друк» (17. X. 1970). Ідея праці повнилася деталями: «[...] думаю, моя книга може бути д[уже] багата, бо сам я живу і помагаю» (1. II. 1971).

Маєстро міркував часом філософічно: «Не хотів би я мати фальшиву книжку, в котрій всі святі то лайдаки. Треба писати скромно, серцем і душею» (22. XII. 1970).

Іншим разом терпець йому вривався, і про присвячену йому працю він писав: «Вже з віддалі бачу її в відбитках машинних і залюбки читаю, який-то я вели[ки] й пан» (15. XI. 1970). І подібне – знову в самий рік смерті: «Абсолютно мушу діждатися Вашого чудового Нарбута, но і – статті про себе. Аж потім можу думати про подорож на місяць...» (8. III. 1971). Мій присвячений Нарбутові збірник, що був поширеною працею Федора Ернста, має свою, добре документовану, історію. На жаль, її прагнули «діждатися» не всі.

Я написав Ґеців некролог, який сподобався Касіянові. Але не надрукували навіть його. Там були «зайві» деталі.

Закінчував він так: «Свої матеріали Ґец зрештою заповів Ягеллонському університету в Кракові. Але він подбав зробити мікрофільм своїх споминів, – може, хоч він стане приступний нашим дослідникам?»

ЛЕВ ҐЕЦ – 13. IV. 1896 – ЛЬВІВ – [16. XII. 1971]		
ВІД – ДО	Но[мер] число	ВИКОНАВ:
1913–1915	60	АКВАРЕЛІ ЗЛОЖЕНІ НА ЧАС ВІЙНИ В “НАЦ. МУЗЕЇ” У ЛЬВОВІ 1915. ЗВЕРНЕНО АВТОРОВІ ПО ВІЙНІ ДР. І. СВЕґНЦІЦЬКИМ
1915–1918	300	РИСУНКІВ І АКВАРЕЛЬ З ВІЙНИ УСС. З ТОГО 200 ПЕРЕХОВУЄТЬСЯ В РИМІ
1915–1918	111	КАРТОНІВ “АНТОЛОГІЯ СТР. [ІЛЕЦЬКОЇ] ТВОРЧОСТИ”. КНИГА ПЕРЕХОВУЄТЬСЯ В РИМІ
1918–1919	117	КАРТОНІВ – 139 СТОРІНОК “ДОМБ’Є” КРАКІВ – НЕВОЛЯ. КНИГА ПЕРЕХОВУЄТЬСЯ В РИМІ
1916–	13	КАРТОК ВИДАНО У ВІДНІ З “АНТ. СТР. ТВОРЧОСТИ”. ПОВТОРЕНО ЇХ 1931 У ЛЬВОВІ В НЕКОМПЛЕТІ

АРХІВ

1918–1919	100	РИСУНКІВ, АФІШІ, АЛЬБОМИ ВИКОНАВ В ДОМБ'Ю – НЕВОЛІ – КРАКІВ
1920–1924	350	СТУДІЙ РИСУНКОВИХ В АКАД. МИСТЕЦТВ В КРАКОВІ. ПРОПАЛИ 1944 В СЯНОЦІ. ВІЙНА
1921–1923	2	КОНЦЕРТИ ВІДСПІВАВ (ТЕНОР) Л. ГЕЦ В ЧЕСТЬ Т. ШЕВЧЕНКА В ДОМІ нп. ФІЯЛІВ, ДРУГИЙ В САЛІ МУЗ. КОНСЕРВАТОРІЇ ПЛ. ЩЕПАНСЬКА В КРАКОВІ. АКОМП. ІЗА ЛЕВИЦЬКА
1922–1924	20	ГРАФІК: СУХА ГОЛКА – МІДЕРИТ – ДЕРЕВОРИТ – ЛІТОГРАФІЯ – КРАКІВ – СЯНІК. ЗАКІНЧЕННЯ АКАД. 1924 р.
1922–1924	45	КОМП. РИС. ЦИКЛЬ З ВІЙНИ 1914–1918 – ЛЬВІВ
1925–1939	15	ВЧИТЕЛЬСЬКА ПРАЦЯ З ГІМНАЗІЇ, СЕМИН., НАР. ШК., ЗЛОЖИВ 2 ІСПИТИ ПЕДАГ. ДИПЛОМ ПРОФ. В ВАРШАВІ
1927–	13	ЦИКЛЬ ПОСМЕРТНИЙ МАТЕРИ АВТОРА – СЯНІК – РОЗГРАБЛЕНИЙ 1940 У ЛЬВОВІ – ВІЙНА
1928–1929	30	КОМП. ФІГУРАЛЬНИХ, МІЖ ТИМИ “МАСКИ”. СЯНІК. РОЗГРАБЛЕНІ 1944 В СЯНОЦІ – ВІЙНА
1930–	15	ДЕРЕВОРИТІВ – СЯНІК
1925–1944	120	ОБРАЗІВ ОЛІЙНИХ З ЛЕМКІВЩИНИ – РОЗГРАБЛЕНО В 1939–1944 В СЯНОКУ – НА ВІЙНИ І [У] ЛЬВОВІ
1928–1944	2	ТОМИ СПОМИНІВ, 350 СТОР. – ПЕРЕХОВУЮТЬСЯ В РИМІ
1930–1944	1	ОСНУВАВ МУЗЕЙ “ЛЕМКІВЩИНА” В СЯНОЦІ І БУВ 14 РОКІВ ЙОГО ДИРЕКТОРОМ І ГОЛОВОЮ
1931–1944	1	АРХЕОЛОГІЧНІ РОЗКОПКИ В БАКІРІ К.[ОЛО]ДИНОВА, БОСЬКУ, МЕЖИБРІДІ К. СЯНОКА. ПЕРЕВІВ КОНСЕРВАЦІЮ
1936–1944	1	КОНСЕРВ. ІКОН І ЗАМКУ В СЯНОЦІ. ВІДКРИВ ДВА РЕНЕС. ВІКНА. КОНС. ЗА ГРОШІ МУЗЕЮ “ЛЕМКІВЩИНА”. СЯНІК
1939–	1	МОНОГРАФІЯ Л. ГЕЦА. П.КОВЖУН. ЛЬВІВ
1915–1939	1	25 ЛІТ МИСТ. ТВОРЧОСТИ. ЮВІЛЕЙ – ЛЬВІВ
1944–1945	30	РИС. І АКВАРЕЛЬ В КРАКОВІ
1946–1947	45	РИС. І АКВ. З ТЮРМИ НА ЗАМКУ В РЯШЕВІ
1950–1961	1	11 ЛІТ ПЕДАГ. ПРАЦІ В АКАД. МИСТЕЦТВ В КРАКОВІ
1956–1962/4	450	РИС. “СТАРИЙ КРАКІВ” – ІСТОРІЯ 1000 ЛІТ ПОЛЬЩІ В АРХІТЕКТУРІ
1958–	1	КНИЖКА “DAWNE DZIEDZIŃCE I PODWÓRZA KRAKOWA”. 100 RYS. WYD. “WAG”
1958–	1	МАЛЮЮ ОБРАЗ “М.БОЖ”. ДО ГР.-КАТ. КАПЛИЦІ СВ. ВАРВАРИ В КРАКОВІ. ВІДНОВ. ПЛАЩАНИЦЮ
1959–	1	ВИСТАВА 160 КАРТИН Л. ГЕЦА. ZDAD КРАКІВ
1959–1960	70	ОБРАЗІВ МАЛЮЮ З ЛЕМКІВЩИНИ І КРАКОВА
1959–1960	50	РІЖНИХ РИС. В ТІМ 13 З МОЄЇ КВАТИРИ В КРАКОВІ – РЕТОРИКА 24/4
1915–1960	800	ПРАЦЬ РОЗГУБЛЕНИХ: ОЛІЇ, АКВАР., РИС., “EX LIBRIS”, ВІНЕТИ, ІНІЦІАЛИ, ДРУКИ, КАРИКАТУРИ І “SCIENNE GAZETI”
1915–1960	15	ТОМІВ ФОТОКОПІЙ З МОЇХ РОБІТ МАЛЯРСЬКИХ І МУЗЕЙНИХ
1915–1966	3	ТОМИ РЕЦЕНЗІЙ – РАЗОМ 850 В 11 МОВАХ В ТОМУ РАДІА І ТЕЛЄВІЗІЯ
1917–1966	72	ВИСТАВКИ В КРАЮ І ЗАГРАНИЦЕЮ
1954–1966	3	ТОМИ СПОМИНИ В ПОЛЬ. І УКР. МОВАХ. І Т. 429 СТОР., ІІ Т. 200 СТ., ІІІ Т. 345 СТ. І ДАЛЬШЕ
1960–	1	ЮВІЛЕЙ 45 ЛІТ ПРАЦІ – ПИШЕ ВАРШАВА І НЬЮ-ЙОРК
1956–1966	1	СТАЛО ДОПИСУЮ ДО “НАШОГО СЛОВА” І “НАШОЇ КУЛЬТУРИ” В ВАРШАВІ ПРО МИСТ. І МУЗЕЙ
1960–26.XI	1	“ВІЛЬНА УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ НАУК” В НЬЮ-ЙОРКУ ВИГОЛОСИЛА ВІДЧИТ ПРОФ. Д.ГОРНЯТКЕВИЧА “ЛЕВ ГЕЦ І ЙОГО ТЕПЕРІШНЯ ТВОРЧИСТЬ”
1961–9.III.–9.IV	1	ОПЕРОВАНИЙ НА СЛ.[ІПУ] КИШКУ В НОВІЙ ГУТІ – КРАКІВ
1961–27.V.	1	ВІДЗНАЧЕНИЙ ВЕЛ. МЕДАЛЛЮ ЧЕРЕЗ ZDAD ЯК ЗАСЛУЖЕНИЙ. КРАКІВ
1961–12–VI 13–VII	1	ЛІКУЮСЯ НА “ULCUS” – ВІЙСЬКОВИЙ ШПИТАЛЬ КРАКІВ – ВРОЦЛАВСЬКА 5.
1961–ВЕРЕСЕНЬ	1	ЕМЕРИТОВАНИЙ З ПЕНСІЄЮ 1597 ЗЛ. 36 ЛІТ СЛУЖБИ ПЕДАГОГІЧНОЇ БЕЗ ПЕРЕРВИ

СЕРГІЙ БЛОКІНЬ. ОДНА З ТЕК МОГО АРХІВУ: ЛЕВ ҐЕЦ

1961–VIII	1	ВІДКРИВАЮ САМОУЧКУ ЯНІНУ ГАДЯК-СТИКОВУ І РОБЛЮ ЇЇ ВИСТ.[АВУ] І ВЕЛ. [ИКИЙ] РОЗГОЛОС
1961–XI–XII	1	ВІДНАЙДЕННЯ 47 ОБРАЗІВ МОЇХ В НЬЮ-ЙОРКУ ЧЕРЕЗ ІНЖ. ЄВГЕНА НОЛЬДЕНА-БЛАКИТНОГО
1962–14.I 28.I.	1	ВИСТАВКА Л.ҐЕЦА В НЬЮ-ЙОРКУ З УСПІХОМ МОРАЛЬНИМ І МАТЕРІАЛЬНИМ
1962–1.I.	1	ВИСТАВКА У ЛЬВОВІ. УРСР. 4 ОБРАЗИ
		<u>ВИКОНАВ 2870</u>
ВІД – ДО	№	ВИКОНАВ:
1962–	1	НА ЕМЕРИТУРІ РОБЛЮ ВИСТАВКУ ІЗ 403 РИС.[УНКІВ] п.н. “КРАКІВ” (ЗДОРОВ’Я ВІЧНО СЛАБЕ)
1962–	1	15.IX – 7.X.1962 ВЕЛИКИЙ СУКЦЕС З ВИСТАВИ “KRAKÓW W 403 RYS. LEONA GETZA”
1962–	1	ВИСТАВКА В СЯНОЦІ З НАГОДИ “800-ЛІТТЯ МІСТА СЯНОКА”
1962–1963	1	ВИГОТОВИВ 450 ФОТОКОПІЙ ІЗ МОЇХ РОБІТ У ШІСТЬОХ ВЕЛИКИХ ТОМАХ – (18–24 СТ ФОТО)
1963–XI–XII	250	ІЛЮСТРАЦІЙ П.Н. “МОЄ ЖИТТЯ” СПОМИНИ.
1944–1963	3	РАЗИ ЖОНАТИЙ, З КЛОПОТАМИ. – І ТЕ, ТРЕБА БУЛО ТЕЖ ВИКОНАТИ – ПОВІРТЕ
1963–XI–XII	1	СПОМИНИ СВОЇ ПЕРЕПИСАВ В ОДНУ КНИГУ. МАЄ ВОНА 345 СТОРІН РУКОПИСНИХ
1926–1964	5	/УКР. ЕНЦ. ЛЬВІВ/ – УКР. ЕНЦ. ПАРИЖ /УКР. ЕНЦ. КИЇВ/. /УКР. АНГЛ. ЕНЦ. USA–CANADA /ЕНЦ. УКР. СЛОВН
До 1966 ПРАЦІ В МУЗЕЯХ:	12	/НАЦ. МУЗЕЙ – ЛЬВІВ/ – МУЗ. ім. Т. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ/ – УКР. МУЗЕЙ–ПРАГА/ – МУЗ. У КИЄВІ/ – МУЗ. ЗІЕМІ SANOСKІЕJ/ – МУЗ. ЕТНОGR. KRAKÓW/ – МУЗ. FARMACEUTYCZNE, KRAKÓW/ – УКР. МУЗЕЙ У НЬЮ-ЙОРКУ/ – МУЗ. HIST. м. KRAKOWA/ – ІСТ. МУЗ. У ЛЬВОВІ/ – МУЗ. УКР. МИСТЕЦТВА У ЛЬВОВІ/ – МУЗ. ЛЕМКІВ
До 1964	35	СТАТЕЙ НАПИСАВ ДО ГАЗЕТ НА МИСТ. І МУЗЕЙНІ ТЕМИ
1964–18.II.	2	РАЗИ НАВІДУВАВ МЕНЕ ТАЙНИЙ АГЕНТ
1915–1965	1	50-РІЧЧЯ МОЄЇ ТВОРЧОСТІ – ЮВІЛЕЙ. КРАКІВ
1964–	1	УЧАСТЬ У ВИСТАВЦІ В ST.PAUL – U.S.A.
1965–	1	ВИСТ. 166 ПРАЦЬ Л. ҐЕЦА У ЩЕЦІНІ, ВІДЧИТ І ЛІКАРНЯ /ЗАХВОРИВ/
1965–	1	ВИСТ. В НЬЮ-ЙОРКУ – 23 ОБРАЗИ – УВАН. ДАР
1965–	1	МЕДАЛЯ 50-РІЧЧЯ. РОБОТИ А.КОСТШЕВИ
1966–	1	450 РИС. ПОДАРИВ ДО МУЗЕЮ У КРАКОВІ. ВАРТІСТЬ 500.000 ЗЛ
РАЗОМ	317	+ 2870 = 3187 ПРАЦЬ – ВИКОНАВ; ПРАЦЮЄ ДАЛІ
В’ЯЗНИЦІ:		
1914–	2	РАЗИ ЦАРСЬКА РОСІЯ – ЛЬВІВ
1916–	1	МАДЯРИ “310 ПОЛК” – БЕРЕЖАНИ
1918–1919	1	ОБОЗ–ДОМБ’Є–КРАКІВ /10 МІСЯЦІВ/
1926–	1	САНАЦ. ПОЛЬЩА-ПЕРЕМИШЛЬ
1942–1944	2	GESTARO СЯНІК–КРАКІВ
1945	1	Н.К.В.Д. – КРАКІВ
1946–1947	2	ПОЛЬЩА – КРАКІВ – РЯШІВ /18 МІСЯЦІВ/
	10	РАЗ І АНІ РАЗУ НЕ ЗАСУДЖЕНИЙ
ШПИТАЛІ:		
1916–	1	УСС – В МАЛОВОДАХ – СТРИПА
1916–	1	УСС – БЕРЕЖАНИ – ЛИСОНЯ
1918–	1	РАНЕНИЙ В ОБІ НОГИ – ЛЬВІВ /10 МІСЯЦЬ ЛІК[АРНІ]/
1918–1919	1	ДЗЄДЗІЦЕ – ШЛЕСК. ШПИТАЛЬ.
1953–	1	САМОГУБСТВО – КРАКІВ /7 МІСЯЦЬ. ЛІК [АРНІ]/

АРХІВ

1953–1966	7	СИМ РАЗ НА «ULCUS». КРАКІВ – ЩЕЦІН – ЛЬВІВ
1961–	1	ОПЕРОВАНІЙ СЛІПІА] КИШКА – КРАКІВ
1961–	1	ВЕРЕД ЖОЛУДКА – КРАКІВ /1 1/2 МІС. ЛІКАРНЯ/
	14	РАЗ В ЛІКАРНЯХ
1947–	1	КАРА СМЕРТИ. СУД В ЯСЛІ І РЯШІВ
1953	1	САМОГУБСТВО. ЖІНКА МАРІЯ З
		ДРИМАЛИКІВ ГИНЕ – МЕНЕ РЯТУЮТЬ
1962–1966	1	ВІЧНО ВЖЕ ХВОРІЮ

КРАКІВ, III. 1967

Лев Гец

По використанні – звернути

Зробити відпис – копію.

До спису треба занотувати 9 (дев'ять) медаль і грамота за музей.

Всіх книг маю 55.

Написав «Книжечку рекціїсти (?)»

Прибули виставки, рецензії і нові праці.

Фотокопію документа виконав В. Касіян в Києві.

Якщо є у Вас подвійні документи, прошу один звернути або зложити в архів.

Лев Гец

Чи тої фотокопії Касіян не дав Вам?

РЕЗЮМЕ / SUMMARY

Колишній старшина корпусу Українських січових стрільців, живописець і графік Лев Гец створив патріотичну працю «Антологія стрілецької творчості», мистецьки оздоблений рукопис якої зберігається в архіві отців василіян у Римі. Маючи досвід фундатора музею «Лемківщина» у Сяноку (1930–1944), мистець виробив систему життєвих принципів щодо діяльності в чужинському культурному середовищі, продумав форми каталогізації своєї творчої діяльності. Крім бібліографічного покажчика, який провадив ціле життя, у 70-літньому віці, живучи в Кракові, він підсумував свою творчу діяльність у вигляді наочного каталогу, який при цій нагоді публікується. На матеріалах листування з мистцем (1967–1971) викладено його ставлення до епістолярію й матеріалів періодичної преси. Описано перипетії довкола забезпечення його мистецької спадщини.

Ключові слова: мистець, музейництво, культурна спадщина.

Former Ukrainian officer of the Ukrainian Sichovi Strilci corps, painter and graphic artist Lev Gets has created a patriotic work “Anthology of the Strilci Art”, artistically decorated manuscript of which is stored in the archives of the Basilian Order in Rome. Due to his experience of the founder of the museum “Lemkivshchyna” in Sanok (1930–1944), the artist developed a system of principles of living in an alien cultural environment and invented forms of cataloging of his own artistic career. In addition to bibliographical index, which he has led during a whole his life, at the age of 70, living in Krakow, he summed up his creative activity as a demonstrative catalogue that is now published on this occasion. On the basis of correspondence with the artist (1967–1971), his attitude to the epistolary heritage and periodicals is expounded. The twists and turns around the ensuring of his artistic heritage are recounted.

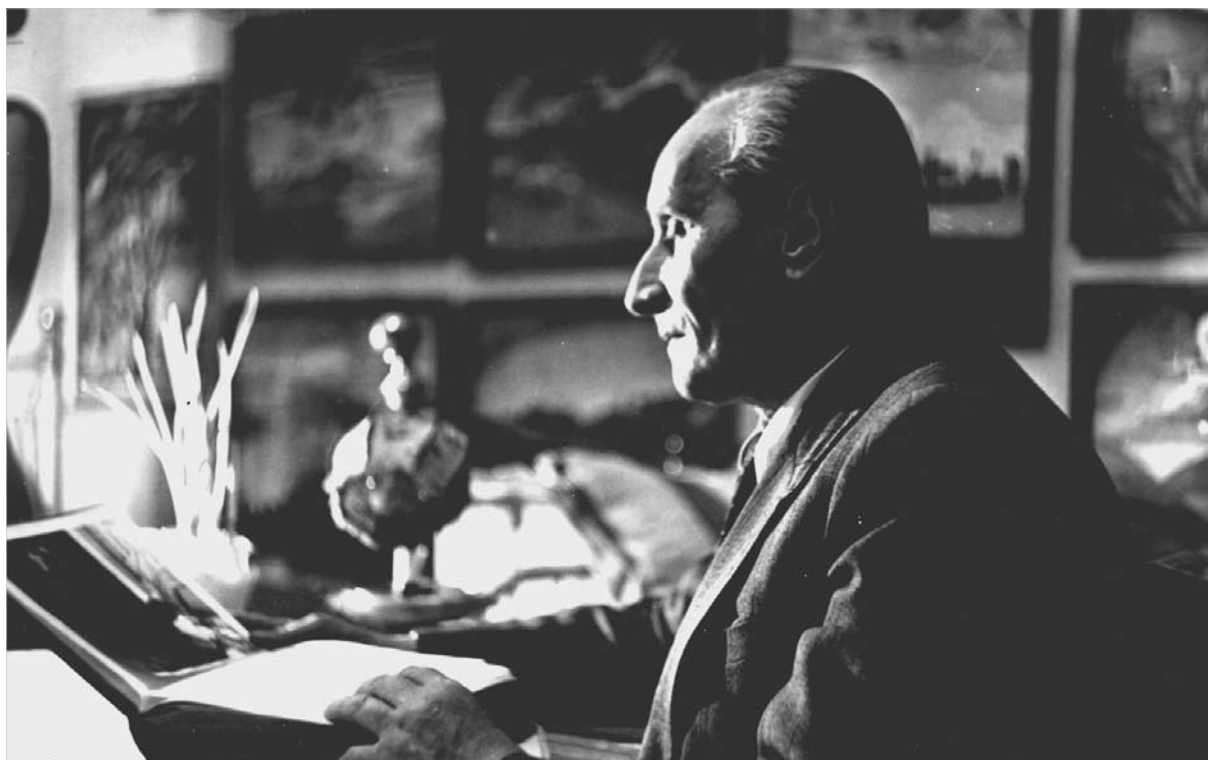
Keywords: artist, museology, cultural heritage.

Бывший офицер корпуса Украинских сечевых стрельцов, живописец и график Лев Гец создал патриотическое произведение «Антология стрелецкого творчества», художественно оформленная рукопись которого хранится в архиве отцов базилиан в Риме. Исходя из собственного опыта основателя музея «Лемковщина» в Сяноке (1930–1944), художник выработал систему жизненных принципов относительно деятельности в зарубежной культурной среде, продумал формы каталогизации собственной творческой деятельности. Кроме библиографического указателя, который он вёл в течение всей жизни, в возрасте 70-ти лет, живя в Кракове, он подытожил свою творческую деятельность в виде наглядного каталога, который публикуется в приложении. На материалах переписки с художником (1967–1971) изложено его отношение к эпистолярному и материалам периодической прессы. Описаны перипетии вокруг обеспечения его художественного наследия.

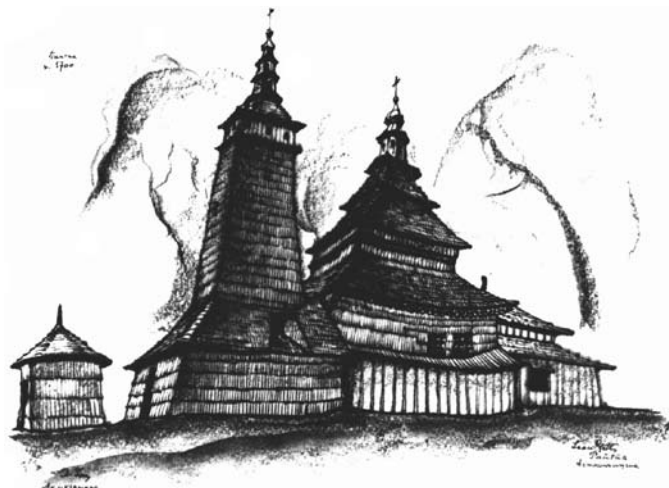
Ключевые слова: художник, музейное дело, культурное наследие.



Лев Гец зі своїм архівом.
Краків. 1970



Лев Гец. Краків, 1969



Л. Гец. Церква в Пантні (Лемківщина).
1938. Перо, сепія, сієна палена.
Збірка М. Мироша (Нью-Йорк).

Л. Гец. Війна.
Із циклу 5-ти картин «Війна». Сянок.
1942. Олія, 150 × 100

Л. Гец. Новонароджений.
Із циклу 5-ти картин «Війна». Сянок.
1942. Олія, 150 × 100

